

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΙΟΥΝΙΟΥ, 1868.

ΤΟΜΟΣ ΙΘ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 437.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΙΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΜΕΩΣ.

Οἱ ἀναγνόντες τὸ τῆς *Πανδώρας* φυλλάδιον τῆς 15 Μαρτίου 1868 ἐνθυμοῦνται, ὅτι ἐμειναν τότε νὰ τυπωθῶσιν αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς Τόμεως, αἱ πρὸς τὸν συντάκτην σταλείσαι παρὰ τοῦ Κ^ο Χ. Ε. Καραγκιόζογλου, τοῦ γράψαντος τὸ ἐκεῖ καταχωρισθὲν περὶ Κωνσταντίας ἔρθρον. Τῶν ἐπιγραφῶν ἐκείνων τὰ πρωτότυπα ἀντίγραφα παρεδόθησαν ἡμῖν πρὸ ἐβδομάδων τινῶν, ὄντα δεκαοκτῶ τὸν ἀριθμὸν, κεφαλαίοις γράμμασι γεγραμμένα, καὶ τὰ ἐκδίδομεν σήμερον ἐνταῦθα μικροῖς γράμμασιν ἑμοῦ μὲ τὰς βραχείας ὑποσημειώσεις τοῦ ἀντιγράφαντος περὶ τοῦ ποῦ καὶ πότε εὑρέθησαν αἱ λίθοι, οἱ ἔχοντες τὰς ἐπιγραφάς. Εἶναι πάντες οἱ λίθοι ἐκ Τόμεως, τῆς πόλεως ἐκείνης, ἥτις, ἀποικία οὔσα τῶν Μιλησίων, ἔκειτο οὐ μακρὰν τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ σημερινῆς Κωνσταντίας, τῆς κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς Κωνσταντίας ἢ Κωνσταντιανῆς. Προσθέτομεν δὲ ὑφ' ἐκάστην ἐπιγραφὴν καὶ ἰδίαις ἡμῶν ὀλίγαις καὶ σποραδικαῖς, ὡς εὐκολύνθημεν, παρατηρήσεις, ὅχι ἐρμηνεῖαν συνεχῆ καὶ πλήρη. Ἄλλος τοῦτο ἂς κάμη κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας των. Ἄπασαι δὲ αἱ ἐπιδοθεῖσαι ἡμῖν ἐ-

πιγραφαὶ εἶναι τῶν μετὰ Χριστὸν Καισαρείων χρόνων, καὶ δὴ τοῦ 6^{ου} καὶ 7^{ου} αἰῶνος, ὅτε ἡ πόλις Τόμεω φάινεται ὅτι ὀπωσοῦν ἤκμαζεν, ἂν καὶ πολλὰ περὶ αὐτῆς δεινολογεῖ ὁ ἐκεῖ ἐν ἐξορίᾳ ζήσας ἐπὶ τῶν δύο πρώτων αὐτοκρατόρων Αὐγούστου καὶ Τιβερίου· Ῥωμαῖος ποιητὴς Ὀβίδιος, εἴτε διότι τότε ὄντως οὕτως εἶχον τὰ κατ' αὐτὴν, εἴτε διότι αὐτὸς ἔβλεπε τὰ πάντα μαῦρα ἐν τῇ δυστυχίᾳ του.

Διαίρομεν τὰς 18 ἐπιγραφάς, εἰς τιμητικάς, ἀναθηματικάς καὶ ἐπιτυμβίους. Καὶ τιμητικαὶ μὲν εἶναι αἱ ἐξῆς ἐξ'.

1.

Ἀγαθῆ τύχη.

Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ κρατήσῃ
βουλῇ καὶ τῷ λαμπροτάτῳ δήμῳ τῆς λαμ-
προτάτης μητροπόλεως καὶ
5 ἀ. τοῦ εὐωνύμου Πόντου Τόμεως τὸν
Ποντάρχην Πρέισκιον
Ἄννιαν[ὀ]ν
ἄρξαντα τοῦ κοινοῦ τῶ(ν) Ἑλλήνων καὶ τῆς μητρο-
πόλεως τὴν ἀ. ἀρχὴν ἀγνώως, καὶ ἀρχιερατά-
10 μενον τὴν δι' ὀπλων καὶ κυνηγε(σ)ίων ἐνδόξως
φιλοτιμίαν μὴ διαλιπόντα, ἀλλὰ καὶ βου-
λευτὴν καὶ τῶν πρωτεύοντων Φλαβίας νέας
πόλεως, καὶ τὴν ἀρχιερείαν σύμβιον αὐτοῦ
Ἰουλίαν Ἀπολαύστην
πάσης τειμῆς χάρι[ε]ιν.

«Εὐρέθη εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ λιμένος (Κωνσταντίας), Ἰουλίου 7, 1860.»

Ἐκ τῆς ἐφεξῆς 6. ἐπιγραφῆς δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ πρώτη αὕτη ἀτελῶς ἀντεγράφη ἐν τῷ ἰσθμῷ στίχῳ ἄλλὰ, γνωστῆς οὐσῆς τῆς πολλῆς περὶ τὰς τυπικὰς φράσεις ἐλευθερίας τῶν παλαιῶν, τίποτε δὲν διασχυρίζομαι. Τὸ δ' ἐν στίχῳ 5^ο ἀ. τοῦ εὐωνύμου Πόντου φαίνεται μοι νέον, ἐφ' ὅσον ἐξήτασα. Οὕτω καὶ τὸ Ἀπολαύστη ὡς κύριον ὄνομα. Τὸ δ' ἐν στίχῳ 8^ο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων δύναται ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ ἐκ τινος φράσεως ἀναγνωσκομένης ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Ὀδησσοῦ (Βάρνης) ἐκδοθείσῃ ἐν τῷ Corp. Inscr. Græc. ὑπ' ἀρ. 2056, c. οὕτω· «ἄρξαντα τοῦ κοινοῦ τῆς Πενταπόλεως.» Ἐκεῖ ἐν σημειώσει ἐκφέρεται εἰκασία, ὅτι αἱ πέντε πόλεις ἦσαν Ὀδησοῦς, Τόμις, Κάλλατις, Μεσαμβρία, Ἀπολλωνία, πᾶσαι Ἑλληνικαί.

Περὶ τοῦ Ποντάρχου, ἀρχῆς ὁποῖα ἡ τοῦ Ἀσιάρχου, Βιθυνάρχου κτλ. ἴδε Becker-Marquardt Hdb. d. röm. Alterth. III, 1. p. 268—73.

Τὰ ἐν ἀγκύλαις τεθέντα ὑπ' ἐμοῦ γράμματα ἔχει τὸ ὑπ' ὄψιν μου ἀντίγραφον, ἐγὼ δὲ τὰ κρῖνω ἐκβλητέα, τὰ δὲ ἐν καμπύλαις παρενθέσεσιν εἶναι ἐμαὶ προσθήκαι ἢ διορθώσεις. Οὕτω καὶ κατωτέρω ὄπου τι τοιοῦτο.

2.

Ἀγαθῆ τύχη.

Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ κρατήστῃ βουλῇ καὶ τῷ λαμπροτάτῳ δήμῳ τῆς λαμπροτάτης μητροπόλεως Τόμεως (Ἀ)ὐρήλιον Πρεΐσκιον Ἰσιδωρον τὸν Ποντάρχην καὶ ἄρξαντα τὴν πρώτην ἀρχὴν ἀγνώως καὶ ἀμέμπτως καὶ ἀρχιερασάμενον τὴν δι' ὄπλων καὶ κυνηγεσί(ω)ν φιλοδόξως φιλοτειμῶν ἐφεξῆς ἡμερῶν ἐξ μὴ διαλιπόντα, καὶ τὴν ἀρχιερείαν σύμβιον αὐτοῦ, Οὐλπίαν Ματρῶναν πάσης τειμῆς καὶ ἀρετῆς χάριν, τὸν καὶ βουλευτὴν καὶ τῶν πρ(ω)τεούτων τῆς λαμπροτάτης Φλαουῆας νέας πόλε(ω)ς καὶ ἀντιπατρίδος.

«Εὐρ. εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ λιμένος, πλησίον τοῦ λουτροῦ, τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1860.»

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀξιοπαρεκτῆρητος μάλιστα εἶναι ἡ ἐν τῷ στίχῳ ἰδ' ὧ καὶ τοῖς ἐξῆς προσθήκη, ἢ διὰ λάθος τοῦ λιθοξόου, ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν οὕτω γενομένη ἐν ἀνοικεῖῳ τόπῳ. Ποία δὲ ἡ ἐνταῦθα περιεργότερον καὶ πληρέστερον παρὰ ἐν τῇ προηγουμένη ἐπιγραφῇ ὀνομαζομένη Φλαβία πόλις, ἀγνοῶ, διότι πολλαὶ ἦσαν τῷ ὀνόματι ταύτῳ, καὶ ἡ ζήτησις καὶ εὑρεσις τοῦ πιθανοῦ δύσκολος. Ἴσως

ἦτο ἡ ἐν Θράκῃ, περὶ ἧς βραχεῖαν καὶ ἀνεπαρκῆ μνείαν εὐρίσκω ἐν τῷ τοῦ Becker-Marquardt ἀνω προμνημονευθέντι βιβλίῳ σελ. 120. Ταῦτε ὅμως ἂν εἴπω, ὅτι τὸ ἔνομα Φλαβία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐτέθη εἰς πόλεις νέας ἢ παλαιὰς πρὸ τῆς τελευταίας εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ ἀ. μ. Χ. αἰῶνος, ὅτε δηλ. κατεῖχε τὸν θρόνον τῶν Καισάρων ἡ Φλαβία γενεά. Τὴν τελευταίαν δὲ λέξιν ἀντιπατρίδα δὲν ἐνθυμούμαι ἐξ ἐπιγραφῶν ἄλλων. Ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς δὲν εὐρίσκεται.

3.

Ἀγαθῆ τύχη.

Β)ουλῇ δήμος τῆς μητροπόλεως Τόμεως Π. Αἴλιον Γαιον ἄρξαντα ἐπιφνωῶς, ἐκδικήσαντα πιστῶς, πρεσβεύσαντα εἰς Ῥώμην παρὰ τὸν θεϊότατον αὐτοκράτορα Γ. Αἴλιον Ἀδριανὸν Ἀντωνεῖνον δαπάναις ἰδίαις.

«Εὐρ. ἐντὸς τῆς πόλεως τῇ 8 Ἰουνίου 1865.»

Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 6^{ου} στίχου δὲν ἐτόλμησα νὰ προσθέσω καὶ τὸ ἄρθρον ἠ, ἀφοῦ ἐπρόσθεσα τὸ ἀναγκαιότατον β, διότι εἶδα ὅτι καὶ κατόπιν ἔπρεπε νὰ προσθέσω τὸ ὄ πρὸ τοῦ δήμος, καὶ τόσον δὲν ἤθελα νὰ ἀπιστήσω εἰς τὸ ἀντίγραφον, τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὸ ὅποιον ἄλλως εἶναι ἐλεύθερον ἀμαρτημάτων, ἐκτὸς ἴσως ἐν ἀρχῇ τοῦ 6^{ου} στίχου εἰς τὴν λέξιν Γαιον, ἣτις, φαίνεται, πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς Γάλλον, διότι εὐρίσκεται τὸ ἔνομα τοῦτο ὄχι σπανίως εἰς τὴν Αἰλίαν γενεάν. Ἐπειτα καὶ ἐν τῇ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 4. ἐπιγραφῇ εἶδα τὰ βουλῇ δήμος ἀναρθρα, καὶ ἂν τὸ πρῶτον ἄρθρον ἠ δύναται ἐκεῖ νὰ ὑποτεθῇ ὡς ἐκλιπὸν ἕνεκα φθορᾶς τοῦ λίθου, τὸ δεύτερον ὅμως ἄρθρον ὄ ὄχι τόσον εὐκόλως, ἐκτὸς ἂν τις ὑποθέσῃ μεγάλην ἀπροσεξίαν τοῦ ἀντιγραφέως.

4.

Ἀγαθῆ τύχη.

Ἰο(υ)λίαν (Δόμναν ἢ Μαμμακίαν (;) σεβαστὴν αὐτοκράτορος Αὐρ(η)λ[λ]ιο(υ) Σεύηρου εὐσεβ. (εὐ)τυχ. σεβ. μητέρα καὶ τῶν γεννα(ι)οτάτων αὐτοῦ στρατοπέδω(ν) βουλῇ δήμος τῆς λαμπροτάτης μητροπόλεως καὶ ἀ. τοῦ εὐωνύμου Πόντου(υ) Τόμεως.

«Εὐρ. Παρὰ τῷ λιμένι πλησίον τοῦ λουτροῦ, τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1860.»

Τὴν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ συμπλήρωσίν μου ἔκκαμα μετὰ δισταγμοῦ μεταξὺ τῶν δύο ὀνομάτων Δόμνας τῆς μητρὸς τοῦ Καρκαλάλλα, καὶ Μαμμαίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Σευήρου· διότι ἀμφότεροι οὗτοι οἱ αὐτοκράτορες εἶχον τὸ ἐν στίχῳ γ' ὄνομα Ἀδρηλίου Σευήρου. Δὲν ὑπάρχει δὲν ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν μου κείμενῳ οὐδὲ ἕχνος τῶν ὀνομάτων Ἀντωνίου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν διαστελλόντων αὐτούς. Τὸ δὲ ἐν στίχ. δ'—ε'. ἐπίθετον μητρὸς στρατοπέδων ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Δόμναν καὶ εἰς τὴν Μαμμαίαν ἐδίδετο, ἀλλὰ μετὰ διαφορᾶς τινος, ὡς φαίνεται, ἦν νὰ ἐξακριβώσω ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύναμαι.

5.

Λυ(r)eI. Septimio Sev(ero)
p)ontif. max. trib. po(t) . .

«Εὐρ. εἰς τὸ ἔξω τεῖχος τοῦ Τραϊανοῦ, τῇ 25 Αὐγούστου 1866, (καὶ μετεκομίσθη) εἰς χρῆσιν οἰκοδομῆς».

Αὕτη ἡ ἐπιγραφή εἶναι κατὰ τὰ φαινόμενα πολὺ κολοβὴ ἄνωθεν τε καὶ κάτωθεν, πιθανῶς δὲ καὶ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν.

6.

L. Annio L. f. (Q)uir. I(t)alic : :
honorato Cos. soda(l)i
Hadriani, leg. Aug. pr(o) p(raef.
p)rov. Mæsi(æ), R(?) cur. oper.
5 p)ub. cur. Neap. et ATELE, pra(e)f.
ær. mili(t). leg. leg. XIII ge.
jurid. per (F)l. et Vmbriam M(?)
cur. viae Laviæ. e(t L)at(ina)e El
præ(t)ori (q)vi jus dixit in-
40 ter) civ(es e)t peregr. trib.
p. (q). prov. A(ch)aiæ, sevir.
t)urmar. e(q)v. III vir. viar.
c(u)randarum
F(l). Sev(e)rianus dec. a(l)æ
45 I a(l)lectorum Severian.
CA(?) candidatus ejus.

«Εὐρ. εἰς τὸ τεῖχος τοῦ Τραϊανοῦ, τῇ 15 Ἰουνίου 1865, καὶ τὴν μετεχειρίσθησαν εἰς οἰκοδομὰς εἰς Κωνσταντῖνον».

Καθ' ὅσον ἐγὼ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ διέκρινα τὰς λέξεις καὶ τὰ δι' αὐτῶν δηλούμενα ἀξιόματα τοῦ τιμωμένου, καὶ ἔθηκα στίξιν, ἡδυνάμην ἐτι καὶ πλατυκώτερον νὰ τὴν ἀναγράψω ἐδῶ, μὲ συμπλήρωσιν τῶν κατ' ἔθος ῥωμαϊκῶν ἀποκεκομμένων λέξεων· ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνω, ἐπειδὴ τὸ ὅλον αὐτῆς δὲν κατώρθωσα ἐπ' ἀκριβὲς νὰ ἀναγνώσω, ἰδίως δὲ ἐπειδὴ μεγάλας ἔχω ἀμφιβολίας περὶ τῶν ἐν τῷ α' στίχῳ ὀνομάτων καὶ τῆς ἀπὸ λέξεως τοῦ ε' οὗ στίχου.

Ἄν πλείοτερον ἐκεῖ ἀπειμακρυνόμενῳ τοῦ ὑπ' ὄψιν μου ἀντιγράφου, ἤθελε προκύψει εἰς μέσον ἐν τῇ μεταγραφῇ μου ὁ ὕπατος τοῦ 459 μ. Χ. ἔτους Δικίνιος Ἰταλικός, εἰς ὃ ὁμῶς ἐναντιοῦνται οἱ δύο προτελευταῖοι στίχοι τῆς ἐπιγραφῆς. Ὅθεν τὴν παρὰδίδω οὕτω εἰς τοὺς σοφωτέρους μου πρὸς περαιτέρω ὀρθοτέραν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπεξεργασίαν. Ἀλλ' ἵνα μὴ ποθήσωσιν οὗτοι καὶ τὸ πρωτότυπον ἀντίγραφον, ἰδοὺ αὐτὸ ἐνταυθὶ ἀκριβῶς ἀποδεδομένον.

LANNIOL FOVIRI FALIC : :
HONORATO COSSODAI
HADRIANA LIÆCAVGRPI
IROVMOESIN RGVROPER
IVBCVRNEAPETATELEPRAF
AERMILIFLEGLEG XIII GE
IVRIDPERPLETVMBRIAMM
GVRVIAELAVIGEIAIVVEI
PRABIORIOVHVS DIXIHN
: : : GIVI : : : TPEREGTRIB
POPROVAGBIAIABSEVIR
VRMAR BOV IHVIR VIAR
GYRANDARVM
FESEVRIANYSDEGALIAE
IAIËCTORVMSEVERIAN
CACANDIDATVS EIVS

Ἐκ τούτων τῶν κεφαλαίων γραμμάτων ἂς κριθῇ ἡ ἄνω ἐμὴ μεταγραφή εἰς μικρά, ἥτις ἂν διορθωθῇ εἰς τινὰ καὶ ἀναπληρωθῇ εἰς ἄλλα ὑπὸ τῶν δυναμένων, θέλω χαρῆ.

Αἱ δὲ ἐξῆς δύο εἶναι ἀναθηματικαί.

7.

Ἀγαθῆ τύχη.
Φιλοκλῆς Χρήστου φιλο-
τειμος τοῦ οἴκου τῶν ναυ-
κλήρων κατεσκεύασεν
ἢ ἐκ τῶν ἰδίων τὴν ἐστίαν.

«Εὐρ. εἰς τὸ παράλιον πρὸς δυσμὰς τοῦ λιμένος τῇ 20 Ἰουνίου 1859. Ἀντεγραφή παρὰ Χ. Ε. Καρχακιοζογλου».

Ὁ οἶκος τῶν ναυκλήρων οὗτος ὁ ἐν Τόμει μνημονεύεται καὶ ἐν ἄλλῃ ἐπιγραφῇ, ἣν ἀντέγραψε καὶ ἐξέδωκεν ὁ ἡμέτερος ἄνδρ. Π. Βρετὸς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις τῷ 1854 τυπωθέντι φυλλαδίῳ του Sulla scoperta di Tomi, ἐν σελ. 23, ἐνθα οὕτως ἔχει τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς· «Ἀγαθῆ τύχη. Τὸν οἶκον τοῦ αὐτοκράτορος Μ. Ἀδρηλίου Οὐῆρον Καίσαρα ὁ οἶκος τῶν ἐν Τόμει ναυκλήρων, ἀναστήσαντος τὸν ἀνδριάντα ἐκ τῶν ἰδίων . . . ητου Τίτου νεωτέρου.» — Τὸ ἐν τοῖς στίχοις ε' φ' καὶ γ' φ' φιλοτειμος τοῦ ὑπ' ὄψιν μου ἀντιγράφου ἐδίστασα νὰ μεταβάλω εἰς φιλοτείμως, διότι ἐν τῇ κατωτέρῳ ὑπ' ἀρ. 40 ἐπιγραφῇ τὸ φιλότειμος ξηρὰ ξηρὰ ἀναγεγραμμένον μεταξὺ τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦ ἀνθρώ-

που και τῆς φυλῆς του, φαίνεται πως οἶον τιμητικὴ προσηγορία τινῶν πολιτῶν, ἴσως καὶ διὰ ψηφίσματος δεδομένη, ἢ μᾶλλον ὡς βαθμὸς καὶ, ὡς τὴν σήμερον λέγομεν, ἰδιοκτησία ἀναγκίρετος. Ἀλλ' ἂν τις καὶ τὴν ἐν τῇ α'. καὶ τῇ β'. τῶν σήμερον ἐκδιδομένων ἐπιγραφῶν φράσιν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν δε' ἐπιγραφασάμενον τὴν . . . φιλοτιμίαν» δύναται πως νὰ εἴπῃ, ὅτι δι' αὐτῆς δηλοῦται πρᾶγμα οἶον ἡ λειτουργία τῶν παλκιῶν Ἀθηναίων, ὅπερ ἐν Τόμει καὶ ἐν ἄλλαις δὲ ἐπαρχιακαῖς πόλεσι τῆς Ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς μάλιστα κατὰ νόμον ἐπεβάλλετο, καὶ ὁ φιλότιμος τότε ἀποδοκίμει ἴσον τῷ λειτουργῷ δαπανηρᾷ λειτουργίας, ἥτις βέβαια ἄνευ φιλοτιμίας δὲν τελεῖται, καὶ ἐκ τούτου ἔλαβεν αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Εἶναι δὲ ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ὁ ἀνέκαθεν φιλότιμος ἑλληνικὸς λαὸς ἔχων τὴν λέξιν ταύτην πατροπαράδοτον τὴν διέσωσε καὶ μέχρις ἡμῶν. Τινὲς δόσεις καὶ δῶρα εἰς ὠρισμένας περιστάσεις λέγονται εἶτι καὶ νῦν φιλότιμα καὶ φιλοτιμίαι καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ χύδην λαοῦ, παρ' ὧ καὶ τὸ ἐναντίον ὁ, ἡ ἀφιλότιμος ἐν συχνῇ εἶναι χρήσει, ὡς εἶτι καὶ τὸ φιλότιμον καὶ τὸ ἀφιλότιμον.

8.

I. O. (M.
heroi (?)
Q. Trebellius
Q. f. (F)ab. Maxi-
mus Roma
S leg. V Mac.
trecenariu(s)
coh. III pr.
V. S.

Εὐρ. ἐντὸς τῆς Κωνσταντίας τῷ 1865, Ἰουνίου 16, καὶ τὴν μετεχειρίσθησαν εἰς οἰκοδομήν.

Τὸ εἶδος τῶν ἐν στίχῳ 7 μνημονευομένων μεγαλομισθῶν στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους Βυζαντινίζων τις ἠδύνατο νὰ μεταφράσῃ τριακοσαρίους, γνωρίζεται καὶ ἐξ ἄλλων Λατινικῶν ἐπιγραφῶν. Ἴδε τοὺς πίνακας τοὺς ἐν τῷ τρίτῳ τόμῳ τῆς ὑπὸ Orelli καὶ Henzen Συλλογῆς λατινικῶν ἐπιγραφῶν.

Μεταβαίνομεν τῶρα εἰς τὰς ἐπιτυμβίους.

9.

Οὐ ξένος, ἀλλ' ἀστὸς τύμβω
ὑπὸ τῶδε τέθαμμαι |
οἰκοσέτης Ἀκύλας, πατρὶ
λιπῶν ὀδύνας. | (Ζῆσι), πάτερ,
καὶ χαῖρε (θ)υγατράσιν, ἀς
φθονερὸς τοι | δαίμων I ἀν-
τ' ἐμέθεν ὤπασε γηροκόμους. |

ὁ παράγωγ

χαῖρε

10 καὶ σύ.

«Εὐρ. εἰς τὸ μέσον τοῦ προπύργου τοῦ ἡμιστρογγύλου τείχους, τῇ 15 Ἰουνίου 1859.»

Τὸ τετράστιχον τοῦτο ἠρωλεγειῶν διωρθώθη ὑπ' ἐμοῦ μόνον διὰ τῆς ἐν στίχῳ 4 παρενθήκης τοῦ ζῆσι ἀντὶ τῶν ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν μου ἀντιγράφων ἐκεῖ ἀδιανοήτως κειμένων τριῶν γραμμάτων ΤΟΕ, τὰ ὅποια νομίζω κατὰ τὸ σχῆμά των δὲν ἀπομακρύνονται πολὺ τῆς ἐμβεβλημένης ὑπ' ἐμοῦ προστακτικῆς. Τὸ δὲ ἐν στίχῳ 5' μετὰ τὸ δαίμων φαινόμενον I δύναται τις, ἂν θέλῃ, νὰ τὸ κάμῃ γ', ἵνα μὴ ὄλως τὸ ἐξορίσῃ.

40

Χρῆστος (Φι)λοκά-
λου φιλότιμος
φυλῆς Αἰορέων
καλῶς βιώσας
5 ἔτη ζι. Χαῖρ(ε)
παροδεῖται.

«Εὐρ. εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἡμιστρογγύλου τείχους, τῇ 7 Ἰουλίου 1860.»

Τὸ ἄγνωστον Αἰορέων τοῦ γ'. στίχου παράβαλε πρὸς τὸ ἐν τῇ κατωτέρῳ ὑπ' ἀρ. 12 ἐπιγραφῇ . . . ρεων. Περὶ δὲ τοῦ φιλότιμος ἴδε τὰ σημειωθέντα ἀνωτέρω εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 7. ἐπιγραφὴν.

41

Τειμοκράτης Ἀλεξάνδρου γένι Νικομη-
δεὺς, ὁ καὶ (Τ)ομμίτης, φυλῆς Ῥωμέων,
ζήσας ἐπιτείμως ἐν τῇ Τόμι, ζῶν
καὶ φρονῶν, ἑαυτῷ καὶ τῇ γυνεκὶ ἑαυ-
τοῦ Οὐλπία Κάστρα καὶ τῷ υἱῷ ἑαυτοῦ
5 Οὐλπίῳ Μαρτίνῳ φυλῆς Ῥωμέων φει-
λοτειμον. εἰςτομοτην πόλεως
τὴν στηλεῖδα κατασκέδασα σὺν τῷ
τόπῳ τῷ περιορισμῷ θειαιμοι
40 νομοι πρὸς Καλεινικον στροφη. Χε-
ρε παροδῆτα.

«Εὐρ. εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἡμιστρογγύλου τείχους, τῇ 7 Ἰουλίου 1860.»

Τὴν ὀρθογραφίαν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κακογραφίαν τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς δὲν εἶχα κανὲν δικαίωμα νὰ μεταβάλω ἐγώ. Τὰς δὲ πολλὰς ἀτοπίαις τῆς γραφῆς ἀπὸ τοῦ 7^{ου} στίχου καὶ ἐξῆς καὶ τὸ αὐτῶν ἐν μέρει ἀδιανόητον δὲν ἐδοκίμασα νὰ θεραπεύσω, διότι δὲν ἦτο καὶ εὐκόλον τὸ πρᾶγμα ἄνευ πολλῆς ἀσθαιρέσεως.

42

Ἄπιος Ὀνήσιμος εὐποσιάρχης
τὸ μνημεῖον κατασκεύασεν ἐκ
τῶν ἰδίων ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις
ἐὰν δὲ τις ἕτερος τολμήσῃ τινὰ
5 θείναι ἐν αὐτῷ, δώ(σ)ε(ι) προσταίμου εἰς
τὸ ταμεῖον μυρία πεντακισχίλια
καὶ τῇ πόλει πεντακισχίλια.

«Εὐρ. εἰς τὸ μέσον τοῦ προπυργίου τοῦ ἡμιστρογγύλου τείχους, τῆ 15 Ἰουλίου 1859, καὶ ἀντεγράφη παρὰ τοῦ Χ. Ε. Καραγκιόζογλου.»

Τὸ εὐποσιάρχης τοῦ ἀ στίχου ματαίως θέλει τὸ ζητήσει ὁ ἀναγνώστης ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, λεξικοῖς, ἀν καὶ πρὸ ἐνὸς ἡδὴ αἰῶνος εὐρέθη ἡ λέξις ἐν ἐπιγραφαῖς Ἑλληνικαῖς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ὅχι ἄπαξ. Ἴδε λ. χ. Corp. Inscr. Graec. 3385, ἐνθα ὁ ἐκδότης λέγει περὶ αὐτῆς ξηρά ξηρά vox ignota. Παράβαλε δὲ τὰ ὕστερον ὑπὸ Keil ῤηθέντα ἐν τῷ τῆς Γοττίγγης Philologus, Jahrg. 16, 1, σελ. 24 — 25. Φαίνεται δὲ εἰς ἐμὲ, ὅτι δηλοῖ ἱερατικόν τι ἀξίωμα, διότι εὐρίσκεται ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ Θεὰ Εὐποσία καὶ Σεβαστή τις Εὐποσία, ἅπερ ἐξ ἐπιθέτου πιθανῶς τῆς Δήμητρος μετεβιβάσθησαν εἰς τινὰ Λυγούσταν τῶν Ῥωμαίων. Ἐτι δὲ καὶ ὡς κοινὸν κύριον ὄνομα γυναικῶν εὐρέθη τὸ Εὐποσία τρίς μέχρι τοῦδε, ἄπαξ δὲ καὶ τὸ ἀρσεν. Εὐπόσιος.

13

: : . Ποντια(νός) .
 . . . Τομείτ(η)ς (φυλῆς
 . . . ρων Π τεχν(ι)της
 . . . χρυσοχόος Α .
 5 . . . τεκτονω. . (ζῶν καὶ
 . . . φρο)νῶν ἑαυτῷ (καὶ
 . . . ψαμπάθι. . . .

«Εὐρ. ἐντὸς τῆς πόλεως τῆ 29 Αὐγ. 1866.

14

D. (M.
 T. Flavio
 Marliali
 et
 5 V(l)piæ Va(1e)n-
 tinæ
 T. Fl. Ma(n)su(e)tus
 parent(i)b. pos(ui)t.

«Εὐρ. εἰς τὸ μέγα τείχος τοῦ Τραϊανοῦ, τῆ 16 Αὐγούστου 1866, καὶ μετεκομίσθη ἐντὸς τῆς πόλεως εἰς χρῆσιν οἰκοδομῆς.»

15

D.) M.
 Catiliæ Respe-
 ctæ domo Ratia-
 (ri)a ob memoriam
 5 Semproniae Ru(f)inae
 filiae ejus et Allidi Se-
 cundini nepotis ejus
 Cai. Allidi. Ru(f)inus et
 Ru(f)us aviae suæ et
 10 matri et fratri dul-
 cissim(is p)er Allidium Ru-
 fum patre(m) suum (f)aci-
 undum cu(r)av(it).

Ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς εἶχα δύο ὑπ' ὄψιν μου ἀντίγραφα διαφορετικὰ ἀλλήλων κατ' ἄλλα τε καὶ κατὰ τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ ἀντιγραφέως· διότι τὸ μὲν βραχεῖς καὶ πλείονας στίχους ἔχον (ὁ καὶ ἠκολούθησα, ὡς πληρέστερον κατὰ ἓνα στίχον ἐλάκλειρον, τὸν γ' ὄν) ἔχει τὴν ἐξῆς ὑποσημείωσιν.

«Εὐρ. εἰς τὸ ἔξω τείχος τοῦ Τραϊανοῦ, τῆ 15 Ἰουνίου 1865, (καὶ μετεκομίσθη) εἰς χρῆσιν οἰκοδομῆς.»

Τὸ δὲ ἄλλο τὸ μακροτέρων καὶ ἐλαγωτέρων στίχων καὶ πλέον ἡμαρτημένον, ὅχι ὅμως ὅλως ἀνωφελές καὶ αὐτὸ ἐμοὶ γενόμενον πρὸς ὀρθοτέραν ἀποκατάστασιν τοῦ κειμένου, ἔχει τὴν ἐξῆς ὑποσημείωσιν.

«Εὐρ. εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἡμιστρογγύλου τείχους, τῆ 7 Ἰουλίου 1860.»

Πιθανῶς ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς τρία λίαν κολοβά τεμάχια.

16

Ετη. . .
 σωφι. . .
 τοι. . .
 μν)ημα. . .

«Εὐρ. εἰς τὸ ἔξω τείχος τοῦ Τραϊανοῦ, τῆ 26 Αὐγούστου 1866, καὶ μετεκομίσθη εἰς χρῆσιν τοῦ δρόμου.»

17

Τερεν(τι. .
 Το ετον. .

«Εὐρ. εἰς τὸ τείχος τοῦ Τραϊανοῦ, τῆ 15 Ἰουνίου 1865, καὶ τὴν μετεχειρίσθησαν εἰς οἰκοδομῆς εἰς Κωνσταντῆσαν.»

18

: . . ἴδος.

«Εὐρ. ἐνθα ἡ ὑπ' ἀρ. 16 καὶ τὴν μετεχειρίσθησαν ὡσαύτως.»

Τελειόνοντες τὸ ἔργον ἡμῶν γνωστοποιούμεν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτι πάντα τὰ πρωτότυπα ἀντίγραφα παραδόθησαν κατὰ συγκατάθεσιν τοῦ κ. Δραγούμη εἰς τὸ γράφειον τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐνταῦθα Ἐταιρίας πρὸς φύλαξιν. Δὲν δυνάμεθα δὲ, καταθέτοντες τὸν κάλαμον, νὰ μὴ ἐκφράσωμεν καὶ τὴν λύπην ἡμῶν ἐπὶ τῷ ὅτι τινὲς τῶν ἄνω ἐπιγραφῶν ἐνεκτίσθησαν εἰς νεωτέρας οἰκοδομῆς καὶ μάλιστα ὑπὸ ἑταιρίας εὐρωπαϊκῆς, τῆς τοῦ ἐκεῖ σιδηροδρόμου. (Ἴδε τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν φυλλάδιον τῆς Παρθώρας ἐν σελ. 482). Νὰ εὐχρηθῶμεν νὰ παύσῃ τὸ κακὸν τοῦτο γινόμενον ἐν χώρᾳ τυραννομένη καὶ ἀπολιτίστῳ εἶναι πολὺ, ἀφοῦ καὶ ἐν εὐνομούμενοις κράτεσιν, ὅποιον δὴ μετὰ λόγου τινὸς ὑποθέτομεν τὸ ἡμέτερον, δὲν ἔπαυσεν εἰσέτι ὁ Βυζανδλισμὸς οὗτος ἐντελῶς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 24 Μαΐου 1868.

ΣΤΕΦ. Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.